

POG, străjerul casei

ISBN: 978-606-94574-8-1

Titlu original: POG

Autor: Pádraig Kenny

Traducere: Cătălin Georgescu

Redactare: Simona Tatú

Corectură: Pușa Oprea

Tehnoredactare: Carusel Multimedia

Ediția originală în limba engleză a fost publicată pentru prima oară în 2019 sub titlul **POG** de către editura Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS

Copyright traducere @ Chicken House Publishing Ltd

Copyright text © PÁDRAIG KENNY, 2019

Copyright copertă © Jane Newland, 2019

Toate numele de personaje și denumirile de locuri din această carte sunt © PÁDRAIG KENNY și nu pot fi utilizate fără permisiunea acestuia.

Autorul/ilustratorul își rezervă drepturile morale asupra operei.

Această ediție a fost publicată cu permisiunea Chicken House Publishing.

Toate drepturile rezervate.

Copyright © 2020 Carusel Books pentru prezenta ediție în limba română.

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KENNY, PÁDRAIG

Pog : străjerul casei / Pádraig Kenny ; trad. din engleză de Cătălin Georgescu. - București : Carusel Books, 2020

ISBN 978-606-94574-8-1

I. Georgescu, Cătălin (trad.)

821.111

Carusel Books este un imprint al Carusel Multimedia S.R.L.

www.caruselbooks.ro

e-mail: contact@caruselbooks.ro

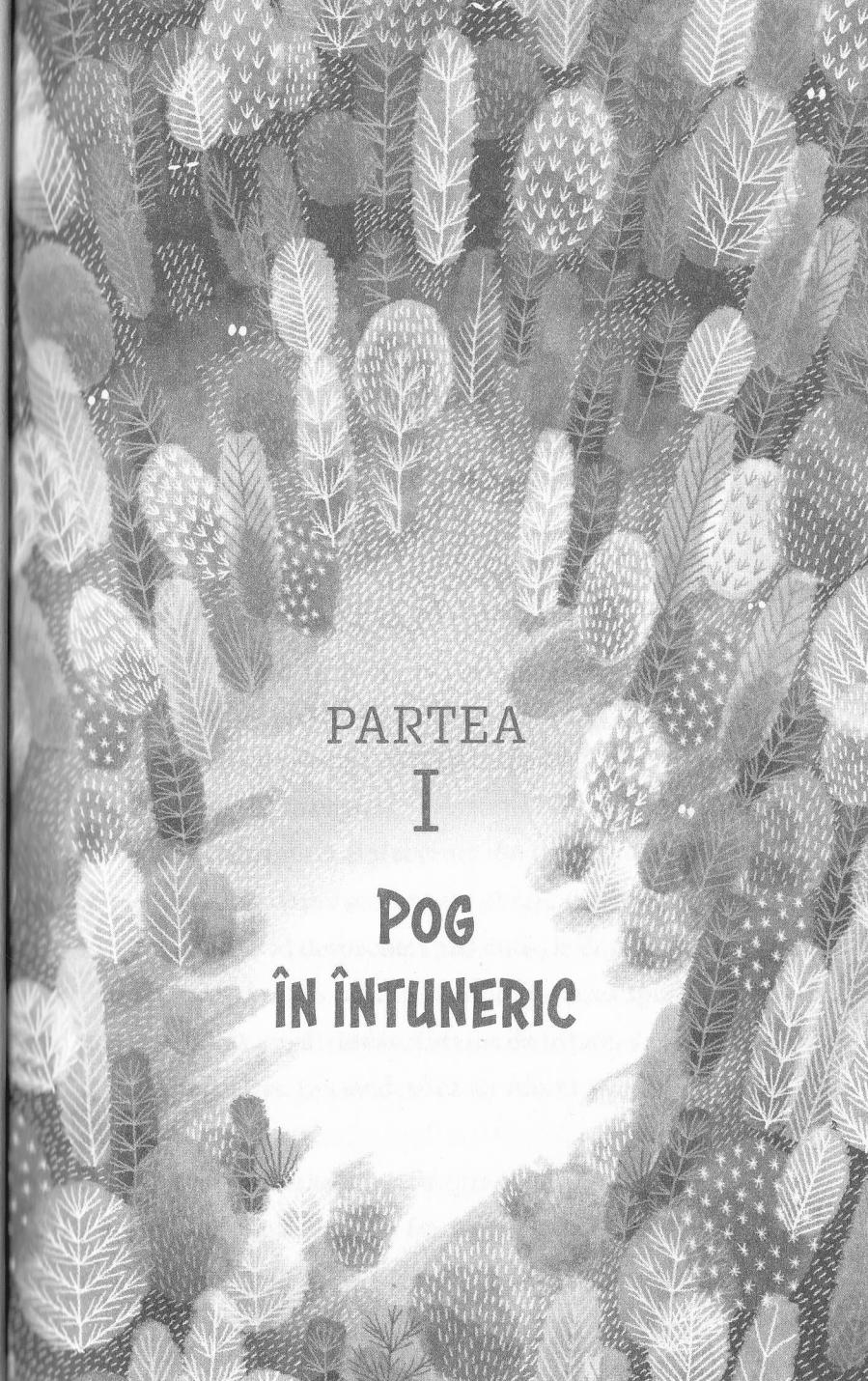
**PÁDRAIG
KENNY**

Traducere din engleză de

Cătălin Georgescu

carusel
books

PARTEA I POG ÎN ÎNTUNERIC

CAPITOLUL 1

30 DE ANI MAI TÂRZIU

— Mama ta e în Ipswich.

Penny ridică privirea de la cutia de cărți pe care tocmai o despacheta și-l văzu pe tatăl ei fluturând telefonul spre ea.

— Ipswich, repetă el și scutură din cap, zâmbind nătâng.

Penny simți cum i se înroșesc obrajii și aruncă o privire în hol, unde David despacheta altă cutie, la doar câțiva metri de ea. Și-ar fi dorit ca băiatul să ridice privirea spre ea, ca să aibă cu cine să împărtășească starea de iritare, dar David își ținea capul plecat. Era evident că nu voia să aibă de-a face cu situația aceea.

Penny se întoarse din nou spre tatăl ei, care părea că o așteaptă să spună ceva. Își frecă energetic fruntea și nu zise decât atât:

Tatăl ei zâmbi, încurcat. Penny ura zâmbetul acela.

— S-a rătăcit un pic pe drum, zise el ridicând din umeri.

Cred că va ajunge după prânz.

Penny își drese glasul. Nu înțelegea ce s-ar fi așteptat să o audă spunând. El rânni, își flutură din nou telefonul, apoi îl băgă în buzunar. Penny făcu eforturi să nu-și dea ochii peste cap. În schimb, reacționă așa cum o făcuse în ultimele trei luni. Arboră unul dintre cele mai strălucitoare zâmbete de care era în stare.

— Asta e bine, tata, zise ea.

Tatăl prinse curaj după cuvintele rostite de fată, iar pentru o clipă păru un pic mai înalt, asemenea unui copil pe care părintele său tocmai l-a lăudat. Penny se simți puțin vinovată pentru iritarea ei de la început. În fond și la urma urmei, el își dăduse silința. Toți își dădeau silința.

— Ai auzit, David? Mama ajunge după prânz.

David nu spuse nimic și-și continuă despachetatul.

Penny se uită la cutiile împrăștiate prin hol. Toată viața lor era îndesată în ele, așteptând să fie despachetată și instalată în noua casă. Pentru un moment se întrebă dacă n-ar fi putut lăsa cutiile acolo unde erau, fără să despacheteze vreuna. În felul acesta, lucrurile ar rămâne neschimbate, nu s-ar mișca nici înainte, nici înapoi – blocate într-un timp când lucrurile puteau fi ceva mai sigure. Blocate între un trecut îngrozitor și un viitor aşijderea.

— Poate ar trebui să ieșiți pe afară și să explorați împrejurimile puțin, zise tata.

— Mdea, spuse David ridicând din umeri.

Uneori, Penny se întreba dacă nu cumva el era cel care abia intrase în adolescență, nu ea. Când îl privi în ochi, lui Penny i se păru că se uită la cel mai bătrân copil de unsprezece ani din întreaga lume.

— Uită-te la ea. La halul în care e. N-aș lăsa nici măcar un câine să locuiască acolo, mărâi David.

Lovea cu piciorul pietricelele de pe asfalt și-și ținea mâinile vârâte adânc în buzunare.

Penny privi spre casa dărăpănată care se înălța în fața lor. David avea dreptate. Nu mai locuise nimeni acolo câteva zeci de ani. Casa aparținuse bunicilor din partea mamei, iar aceștia i-o lăsaseră moștenire. Se cam desfăcea pe la colțuri, iar mama lor nu avusese niciodată timp să facă ceva în legătură cu asta. Deși era șuie și dezordonată, lui Penny îi plăcea această casă. Tatăl ei plănuia să-și folosească toate cunoștințele sale de arhitectură ca să o repară. Penny și David îl credeau nebun. Ar fi fost mai simplu să rămână în Londra, dar, uitându-se acum la casă, Penny începea să înțeleagă, cumva, ceea ce avea de gând să facă tatăl lor. Era mult de muncă acolo, dar poate că acest lucru era bun pentru el, pentru ei toți, de fapt.

David privi spre acoperiş.

— Uite câte găuri sunt acolo! exclamă el. Aşa intră în casă. Şobolanii se pot cătăra pe orice.

Penny ridică şi ea privirea şi mijii ochii.

— Iar ţiglele de pe acoperiş nu prea apără de ploaie. Fac pariu că e o adevărată mlaştină acolo, sus. Bălţi cu apă din care beau şobolanii, şi viermi, şi... şi...

David lovi o piatră, care se rostogoli într-un tufiş.

Urmără câteva clipe de linişte. Penny simţi cum briza îi atinge faţa şi-i răvăşeşte cărlionţii castanii. Simţi în aer un miros de lemn şi de frunze.

— Hai să mergem în pădure la o plimbare, spuse ea.

Constată cu surprindere că David nu se împotrivi acestei sugestii. Porniră la pas pe alei, zgândărind pietrişul cu încălăările. David îşi târşăia, inconsistent, picioarele. Penny se lupta cu tentaţia de a-i spune să înceteze. Asta l-ar fi făcut şi mai arătos, iar ea era hotărâtă să destindă atmosfera. Se gândise că o plimbare printre copaci scăldaţi de lumina zilei le va face bine amândurora.

Traversară drumul forestier – o potecă îngustă şi liniştită, aflată în capătul aleii. Era o zi caldă de vară, iar locurile umbroase păreau cu atât mai tentante acum. Casa era mărginită pe toate laturile de pădure, însă copacii erau mai groşi

şi mai deşi de partea cealaltă a drumului. Cel mai apropiat sat se afla la treisprezece kilometri. Lui Penny îi plăcea toată senzaţia aceea de izolare, de depărtare faţă de oricine i-ar fi putut reaminti tumultul lumii exterioare.

Au intrat în pădure, iar liniştea i-a încurjat. Mergeau printre copaci şi bolovani fără să scoată un cuvânt, urmând o potecă bătătorită ca să nu rişte să se rătacească. După vreo douăzeci de minute, s-au trezit într-o zonă a pădurii unde arborii păreau chiar şi mai deşi decât până atunci. S-au oprit amândoi şi au privit copaci, ascultând foşnetul frunzelor mişcate de vânt.

Penny îl văzu pe David încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ai auzit? spuse David.

Penny asculta cu atenţie, dar nu se auzea nimic în afara zgomotului făcut de trecerea vântului printre copaci.

David arăta spre un pâlc de arbori.

— De acolo s-a auzit.

Penny privi spre copaci. Erau contorsionaţi, iar trunchiurile lor se împleteau unele cu altele. Arătau de parcă şi-ar fi şoptit ceva unii altora.

David făcu un pas în faţă.

— David!

Fratele ei se încruntă la ea.

— Ce e?

— De ce? Ti-e teamă că ar putea fi monștri?

David o lua în derâdere, dar Penny văzu în ochii lui o umbră de îndoială. Era ceva acolo. Simțise și el asta.

— Haide, zise Penny. Ar trebui să ne întoarcem.

Era nerăbdătoare să plece din locul acela. Pe drumul spre casă, îl văzu pe David privind mereu înapoi.

— Suntem în mijlocul pustietății, zise David, care se uita în continuare spre locul din care tocmai plecaseră.

— Asta este o pădure, spuse Penny. Nu e o pustietate.

David își schimonosi buzele, dezaprobat.

— Dar nu e nici altceva, Pen.

Penny trase cu nesaț în piept aerul cald și curat. Poate că nu avea să fie așa de rău aici, la urma urmei. Poate că le va fi mai bine decât la Londra. Pacea era, probabil, lucrul care le lipsea. Penny fusese puțin îngrijorată și însășimântată de ideea venirii aici, la Allbridge, dar acum îi mai trecuse frica. *E pentru binele nostru, își tot repeta. E pentru binele nostru.*

Spusese vorbele acelea fără să se gândească. Abia după aceea, când ajunseseră deja acasă, avea să-și dea seama că semănau exact cu cuvintele tatălui ei.

— Mamei îi va plăcea aici, spuse ea pe un ton voios.

David scutură din cap și spuse ceva fără să se mai întoarcă spre ea. Penny se prefăcu că nu l-a auzit. Își continua să meargă în liniște.

Liniștea îi însoțî toată după-amiază cât timp despachetară cutiile. Penny tocmai punea niște cărți în biblioteca din sufragerie când un zgomot de afară îi atrase atenția.

Se uită pe fereastră și văzu o dubă intrând pe alei. Șoferul coborî din mașină. Era îmbrăcat într-o salopetă gri care avea sigla companiei de mutări inscripționată pe buzunarul din stânga. Se duse spre ușile din spate ale dubei, le deschise și scoase de acolo o cutie pe care o luă la subsuoară. Închise duba și se îndreptă spre casă.

Penny ieși într-un suflet din sufragerie, lovind în drumul ei o cutie care se duse de-a dura până în hol. David îi aruncă o privire plină de reproș, dar ea era prea nerăbdătoare să ajungă la ușă ca să-i mai dea atenție. Bărbatul de la firma de mutări ciocăni în ușă, iar Penny strigă:

— Deschid eu!

Deschise ușa. Bărbatul rânji spre ea, apoi coborî privirea spre foile din mâna sa.

— Ai lu' Cresswell, da?

Lui Penny nu-i plăcu tonul lui, era prea lejer, prea prietenesc. Părea nelalocul lui. Încuvînță cu un gest din cap.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, a fost o confuzie și a ajuns în dubă. Știu că l-ați etichetat ca pe un lucru personal, dar avem un coleg nou, care nu prea știe bine procedurile.

Bărbatul în salopetă ridică din umeri și zâmbi. Penny își încordă maxilarul.

Respect pentru Nicimăcar nu s-a deranjat să învețe sistemul nostru de etichetare, pur și simplu l-a împachetat. Șefu' i-a zis deja vreo două, continuă bărbatul chicotind. Nu va mai face lucrurile în grabă de acum înainte.

Începu să plescăie din limbă în timp ce citea de pe foi.

— Zice aici că trebuia dus la spațiul de depozitare. Chiar când ați sunat...

Penny întinse brațele în față.

— Mda, bine, puteți să mi-o dați odată pe mama mea, vă rog?

Bărbatul de la firma de livrări păru surprins. Rânji, ca și cum ar fi auzit o glumă. Apoi văzu privirea din ochii lui Penny, iar rânetul începu să-i dispară de pe față. Făcu o jumătate de pas înapoi.

— Poftim?

— Puteți să mi-o dați, vă rog?

Tonul lui Penny era tăios, aproape furios. Zâmbetul dispăruse complet de pe chipul bărbatului, care o măsură cu o privire îngrijorată și-i întinse cutia. Penny i-o smulse din mâini.

— Trebuie să semnezi, spuse el dând să se ferească de ea în timp ce-i întindea foaia.

Penny semnă hârtia și trânti ușa fără ca măcar să aștepte salutul curierului. Făcu stânga împrejur și-i văzu pe David și pe tatăl ei uitându-se la ea. Ridică ușor cutia.

— A ajuns, spuse ea.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt preț de câteva clipe, apoi tatăl ei făcu un pas în față. Penny ii întinse cutia.

Bărbatul făcu un semn cu capul spre sufragerie. Penny încuiuînță, apoi ea și David îl urmară într-acolo. Tatăl puse cutia pe podea și o deschise. Îndepărta cu blândețe paiele folosite la ambalare și scoase cu grijă o urnă din bronz. Se ridică apoi în picioare și se îndreptă spre șemineu. Puse urna pe marginea acestuia și făcu câțiva pași înapoi.

— Ce ziceți? întrebă el.

Penny și David nu prea știau ce să spună.

— Credeți că va fi fericită aici? întrebă tatăl.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic, până când Penny nu mai rezistă și zise doar atât:

— Da.

— Și eu cred la fel, spuse tatăl. Și eu cred la fel.

Începu să se foiască preț de un minut sau două, ca și cum nu era sigur în ce poziție să stea. Își încrucișă brațele, apoi și le lăsă din nou pe lângă corp. Își scărpină firele de barbă de pe obraz, apoi își frecă buza de jos cu degetul mare. În tot acest timp, ochii ii erau ațintiți spre urnă. În cele din urmă, făcu stânga-mprejur și ieși din cameră fără să arunce nici măcar o privire spre copii, ca și cum ar fi uitat că sunt și ei acolo.

După o vreme, Penny se întoarse și ea și observă că nici David nu mai era acolo. Făcu câțiva pași spre șemineu și

Respinge măinile spre urnă. Atinse suprafața rece a obiectului și își aminti cuvintele pe care le spusesese David în pădure. Cele pe care ea alesese să le ignore:

Mama e moartă.

CAPITOLUL 2

Pog ascultase toate astea și acum aștepta în pod.

La cădereea nopții, toți oamenii din casă dormeau deja.

Își dădea seama de asta pentru că era liniște peste tot și mai auzea doar răsuflările celui înalt și ale celorlalți doi, mai puțin înalți. Înalții mereu dormeau când se lăsa noaptea. Bunicul îi spusesese că fac asta pentru că se tem de întuneric și nu prea văd bine în el, nu la fel de bine ca Primii Oameni, oricum. Nu la fel de bine ca Pog.

Pog se ridică în picioare, cu urechile fremătând și ținându-și respirația. Îi simțise încă dinainte ca ei să vină în casa aceasta. Era ca un fel de tensiune specială în aer sau ca un nor care vine rostogolindu-se de departe – pufos și delicat, dar întunecat.